

RUDNAI GÁBOR

KÉSŐ ŐSZ

*Már avar-illatot érzel a sápadt őszi szelekben,
Már tűzifát hasogatnak a kertben a téli napokra,
Összeverődnek az ünnepeken poharazni a népek,
Fáj a magány, ha lehajtott fejjel sírnak a fák is.*

RUDNAI GÁBOR

NYÁRUTÓ

*Hosszú szálú fű a víz,
a vízrózsán kihajt,
futónövény, kövön szétágazó,
fúrge lábú, füttyös kedvű kölykök
síkos kavargó erdeje.
A felhők rojtos szőnyegén
bukfencet hány a nap,
az almafákon lángoló labdákkal
a szél kupán vág, míg kárvaliott képpel
elsomfordálok, nyelvet öltöget.
Mint héjából pattanni kész gyümölcs,
a lányok érett melle megfeszül,
jó lenne megkóstolni izüket
s a köldök csillagát követve, délen
a forró nyárban is fehér humuszt
eleven ággal oltani.
Magány redőnyös hűvösében éltem,
szeretnék megfürödni bennetek, —
de jaj, akár a stég, amelyre ültem,
a ritmust átveszem,
de két kötéllel visszahúz a part.*

TARNAI LÁSZLÓ

ELŐRE JELZETT

*Ma este hatalmas lángoszlop
gyújtotta meg a földszagú házakban a gyertyát
Visszaverődtek
a harangok az előre jelzett pusztuláson
Tölcsér-bombák szaggatásai
éles kiáltozásba kezdtek az anyák ölén
a virágágyakon
és előre jelzett csend-morajlás érkezett
a tenger felől széllal és esővel
Csak az oroszlánarcú tükörben szeretkeztek
torz férfiakkal a kisebztett szájú lányok
a következő éjszaka árán
de már ma este
nem hozták világra gyermeküket,
csak az oroszlánarcú tükörben szeretkeztek
amíg az előre jelzett csend-morajlás érkezett
a tenger felől széllal és esővel*